

timp, trebuie să fim pregătiți să luăm asupra noastră soarta Fiului Întrupat al lui Dumnezeu, să aparținem Cerului, lui Dumnezeu, dreptății, cu toate consecințele ce pot surveni de aici: mai întâi de toate, cu lupta lăuntrică cu nedreptatea și moartea ce sunt în noi; apoi, cu hotărârea de a apăra dreptatea lui Dumnezeu, taina Împărăției Sale, dragostea Dumnezeiască pe pământ față de alți oameni, chiar și acolo unde asta înseamnă să te sacrifici pe tine însuși.

Și, în sfârșit, cu hotărârea de a fi, pentru această dreptate, renegat, oropsit, străin pentru cei ce se ridică împotriva ei. Astfel, pregătindu-ne de împărtășirea cu Sfintele Taine, vom fi cât se poate de atenți, ne vom pregăti de o mărturisire conștientă, pentru a ne întoarce de la ceea ce poate să ne robească. Ne vom pregăti ca, după mărturisire și unirea cu Hristos, să începem să trăim cu viață nouă, oricât ne-ar costa asta.

Dacă vom face astfel, atunci darul Sfintei Împărtășanii, unirea cu Hristos, râvnirea harului Duhului Sfânt, acele noi, nespuse relații ce se creează între noi și Tatăl Ceresc, iar prin El – cu toți oamenii, vor aduce roadă. În caz contrar, ne vom mâhni de faptul că, apelând la Dumnezeu, rămânem fără ajutor și puteri – nu pentru că Dumnezeu nu ne oferă acest ajutor și nu pentru că nu avem putere, ci pentru că cele date de Dumnezeu le irosim cu atâta ușurință în deșertăciunea vieții.

De aceea, să purcedem acum cu bucurie spre viața cea nouă, cei ce s-au împărtășit și cei ce au încă în față acest triumf și această bucurie de nedescris, și să trăim astfel ca, prin noi, Cerul să trăiască pe pământ, iar Împărăția Cerului din noi să cucerească totul din jurul nostru, de la cele mai mărunte la cele mai mari. Amin.

Sursa: sfantulmunteathos.wordpress.com

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 3 martie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 7 martie	08:00 18:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas Vecernia și Litia
Duminică 8 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 1, 10-14; 2, 1-3; 7, 26-28; 8, 1-2; Ev. Marcu 2, 1-12; Ev. Ioan 10, 9-16; glas 6, voscr. 6 → Duminica a 2-a din Post (a Sfântului Grigorie Palama)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
 Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

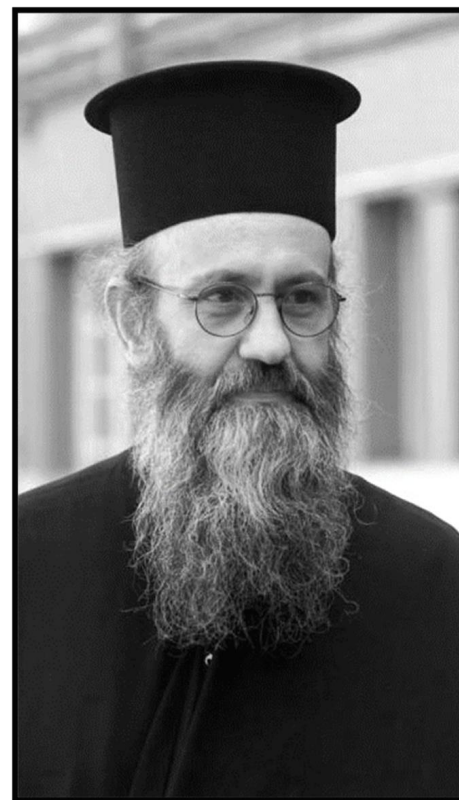

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Omul cu judecată, luând aminte la sine, cumpănește cele ce i se cuvin și-i sunt spre folos. Acela cugetă care lucruri sunt folositoare pentru firea sufletului său și care nu. Așa se ferește el de cele nepotrivite, care i-ar vătăma sufletul și l-ar despărți de nemurire.” – Sfântul Antonie cel Mare

Nr. 597 / 1 martie 2026

ÎNVĂȚĂTURILE SFÂNTULUI PAISIE AGHIORITUL DESPRE GĂSIREA LINIȘTII INTERIOARE

Părintele Paisie a vorbit adeseori despre isihie și grija plină de neliniște a omului contemporan, care a învățat să trăiască în zgomot. Spune: „Astăzi toți s-au învățat să trăiască în zgomot. Vezi, mulți copii vor muzică rock în timp ce citeșc. Adică pe ei îi odihnește mai mult să citească cu muzică, decât în liniște. Se odihnesc în neliniște, fiindcă există neliniște înlăuntrul lor. Peste tot este zgomot”. Învățându-se cu zgomotul, omul contemporan duce mereu, pretutindeni o asemenea viață zgomotoasă. „Duhul lumesc cel neliniștit al epocii noastre a distrus, din nefericire, cu așa-zisa lui civilizație, chiar și locurile sfinte cele liniștite, care odihnesc și sfințesc sufletele. Omul neliniștit nu se

PĂRINTELE
 IERÓTHEOS VLACHOS

liniștește niciodată. N-au lăsat nicăieri vreun loc liniștit”.

În alt loc scrie: „Cel neliniștit chiar și în pustie va duce starea lui de neliniște. Mai întâi de toate sufletul va trebui să dobândească liniștea lăuntrică în neliniștea exterioară pentru a se putea liniști în liniștea pustiei”. Oamenii contemporani care trăiesc cu acest duh de neliniște îl transmit mai departe prin tot ceea ce fac. Spunea Gheron: „Atunci când lucrează cineva cu liniște își păstrează pacea și își sfințește întreaga zi. Din păcate, n-am înțeles că atunci când lucrăm ceva prea repede dobândim nervozitate, iar lucrarea care se face cu nervozitate nu este sfințită. Scopul nostru nu trebuie să fie a face multe și să fim într-o continuă neliniște. Căci aceasta este o stare diavolească. Lucrul de mână care se face în liniște și cu rugăciune se sfințește și pe cei care îl folosesc. Atunci are sens ca mirenii să ceară lucru de mână de la monahi ca binecuvântare.

Dacă ați ști cât de mult influențează starea omului lucrul de mână pe care îl face, chiar și lemnul unor obiecte făcute de el! Înfricoșător lucru! Rezultatul muncii omului este pe potrivă stării în care se află atunci când o face. Dacă este nervos, se mânie și înjură, ceea ce face nu va avea binecuvântare, iar de cântă, de rostește Rugăciunea, se sfințește lucrul său. Unul este lucru diavolesc, iar celălalt dumnezeiesc”.

Omul stăpânit de o grijă plină de neliniște nu poate simți dragostea lui Dumnezeu. Spune Părintele Paisie: „Când un copil se joacă și este absorbit de jucării, nu-și mai dă seama dacă tatăl său este alături și-l mângâie. Dar dacă-și va întrerupe puțin joaca, atunci își dă seama. Tot astfel și atunci când avem vreo grijă, nu putem simți dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne-o dă, dar noi n-o simțim. Ia aminte să nu risipești puterile tale prețioase în griji de prisos și în lucruri deșarte, care într-o bună zi se vor face toate praf. Așa te obosești și trupește, și mintea ți-o împrăștii fără rost, iar după aceea Îi dai lui Dumnezeu oboseala și căscăturile în vremea rugăciunii, la fel cu jertfa pe care a făcut-o Cain”.

După ce atrage de multe ori atenția în cadrul convorbirilor asupra neliniștii lăuntrice ce îl caracterizează pe omul contemporan, îi sfătuiește pe oameni să nu-și cheltuiască viața fără rost. Spune: „Nu vă risipiți timpul fără folos, fără să-l valorificați în cele duhovnicești, pentru că veți ajunge să vă sălbăticiți mult și nu veți mai putea lucra cele duhovnicești. Veți dori să vă îndeletniciți numai cu treburi sau să discutați sau veți urmări să aflați subiecte de vorbă ca să vă aflați în treabă. Prin neglijarea rugăciunii și a îndatoririlor duhovnicești, vrăjmașul ne ocupă înălțimile noastre duhovnicești și ne războiește atât trupește, cât și prin

gânduri. (...) Și la mireni insist mult asupra simplității, pentru că multe din cele ce se fac nu sunt de trebuință și îi mănâncă stresul. Le vorbesc de cumpătare și nevoință. Strig mereu: «Simplificați-vă viața și stresul va fugi». Cele mai multe divorțuri de aici pornesc. Oamenii au de făcut multe treburi, multe lucruri, și astfel se amețesc. Lucrează amândoi, tata și mama, și își lasă copiii de izbeliște. Osteneală, nervi – din probleme mici, scandaluri mari –, apoi divorț fără justificare. Acolo ajung. Dar dacă și-ar simplifica puțin viața, ar fi și odihniți, și veseli. Acest stres este o catastrofă”.

Chiar și munca de fiecare zi trebuie făcută în așa fel încât să ne păstrăm inima liberă pentru cele duhovnicești și să I-o dăruim lui Hristos. Spune: „Să nu vă dați toată ființa, toată puterea dimpreună cu mintea voastră celor materiale. În felul acesta omul devine închinător la idoli. Pe cât puteți, nu vă dăruiați inima treburilor; să dați numai mâinile și mintea. Să nu vă dați inima lucrurilor stricăcioase, nefolositoare. Căci după aceea cum va sălta inima pentru Hristos? Când inima este la Hristos, atunci și treburile se sfințesc, există și o continuă odihnă sufletească lăuntrică. Un astfel de om simte adevărata bucurie. Să vă puneți inima în valoare! Să n-o risipiți!”.

Sursa: **Ierótheos Vlachos, Mitropolitul Nafaktosului, Vechea și Noua Romă. De la Tradiția ortodoxă la tradițiile Apusului**, Editura Doxologia, Iași

PĂRINTELE ANTONIE BLOOM

PRIMIREA SFINTEI ÎMPĂRTĂȘANII

Împărtășirea trebuie făcută cu luare aminte.

Să te împărtășești înseamnă să-L chemi pe Domnul să se unească cu tine, încât viața noastră să se facă viața lui Hristos, iar viața lui Hristos – viața noastră. De aceea, de fiecare dată când ne împărtășim, dacă continuăm să săvârșim faptele întunericului, îl obligăm pe Hristos să meargă pe aceeași cale pe care a fost purtat în cumplitele zile ale Răstignirii Sale, spre pătimire și ocară. Trebuie să ținem minte asta.

În același timp, dorim să căpătăm de la Domnul viața nouă ce izvorăște, străbate cu prisosință și ni se dăruiește, căci atunci când vine Hristos la noi și ne unește cu Sine, viața veșnică ne cucerește și intră în noi. Însă pe pământ, această viață veșnică este și tragedie și povară, nu doar bucurie triumfătoare și rămâne în noi doar când ne depărtăm de faptele răului, când ne depărtăm conștient, printr-un efort al voinței, prin neîndurare față de sine, de slăbiciunile noastre; când alimentăm această viață cu rugăciune și cu trăirea evanghelică.

Mai există un aspect: îl rugăm pe Dumnezeu să ne unească cu Sine, să ia toată povara vieții noastre și să o ducă împreună cu noi; în același